

РЕШЕНИЕ

№ 19075

гр. София, 20.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 170 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Р.Г.Б.

при участието на секретаря КР.М.ИН
като разгледа докладваното от Р.Г.Б. Гражданско дело № 20221110168308 по описа за 2022 година

Предявен е осъдителен иск с правно основание чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ вр. с чл. 49, вр. с чл. 45, ал. 1 ЗЗД.

Ищецът извежда съдебно предявените субективни права при твърдение, че към 14.04.2022г. между него и собственика на лек автомобил /Л.а/ „А“, модел „А6“ с рег. № *****, съществувало застрахователно правоотношение, възникнало въз основа на договор за застраховка “Каско Стандарт“, за което била съставена полица № *****, със срок на действие 22.10.2021г.- 21.10.2022г. Същият навежда твърдения, че в срока на застрахователно покритие- на 14.04.2022г., застрахованият лек автомобил, движейки се по бул. „Ботевградско шосе“, гр. София, посока към централна София, претърпял пътнотранспортно произшествие (ПТП), при което попаднал в необезопасено и необозначено препятствие на пътното платно- дупка, в резултат на което настъпили имуществени вреди. Застрахованият уведомил застрахователя по застраховка “Каско” за настъпилото застрахователно събитие, за което пред ищцовото дружество била образувана щета № *****, по която на 21.04.2022г. платил обезщетение в размер на 269,49 лева. Според ищеца с плащане на застрахователното обезщетение се бил суброгирал в правата на увреденото лице срещу причинителя на вредата. В исковата молба са развити съображения, че процесното ПТП е настъпило на общински път, стопанисван от Столична община, чието задължение е осигуряването на дейности по изграждане, ремонт и поддръжка на пътното платно, съответно сигнализирането на препятствия по пътя със съответните предупредителни знаци.

При изложените фактически твърдения ищецът моли съда да осъди ответника да плати

сумата 269,49 лева, представляващо платено по застрахователна полица № ***** за настъпило на 14.04.2022г. застрахователно събитие, по повод което е образувана щета № ***** . Претендира законна лихва и разноски.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба. Ответникът оспорва изцяло претенцията на ищеца като неоснователна. Същият оспорва настъпването на застрахователно събитие-ПТП и механизма на осъществяването му. В тази връзка, се отбелязва че липсват доказателства относно съществуването на дупка на пътното платно, съответно нейните размери, както и данни относно скоростта на движение на процесното МПС. Ответникът навежда доводи, че не е представен протокол за ПТП, което счита за необходимо условие при изплащане на застрахователно обезщетение. В отговора се релевират доводи за съпричиняване на вредите от страна на водача на автомобила, обосновано с аргументи, че поведението на същия не е съобразено с условията на пътното платно.

В обобщение, ответникът счита предявеният иск за основателен и моли съда да отхвърли изцяло предявения иск.

След преценка на събраните по делото доказателства, съдът прие за установено следното от фактическа страна:

От събраните по делото писмени доказателствени средства- застрахователна полица № ***** , се установява, че между ищеца и собственика на л.а. м. “А”, м. “А6”, с рег. № ***** , е сключен договор за застраховка “Каско Стандарт”, с период на застрахователно покритие 22.10.2021г.- 21.10.2022г. В полицата е посочено, че договорът е сключен при клауза “Пълно Каско”.

На 19.04.2022г. застрахованото лице е подало заявление за изплащане на застрахователно обезщетение по застраховка “Каско”. В същото е посочено, че ПТП е настъпило при попадане на автомобила в дупка, при движението му по бул. “Ботевградско шосе” в гр. София. Въз основа на подаденото заявление пред ищеца била образувана щета № ***** . От представените писмени документи- доклад по щета и платежно нареждане, се установява, че по посочената щета е определено застрахователно обезщетение в размер на 269,49 лева, което е било платено на 21.04.2022г.

За установяване механизма на ПТП и стойността на причинените вреди пред първоинстанционния съд е изслушана съдебно автотехническа експертиза (САТЕ), съгласно заключението на която процесното ПТП е настъпило при попадане на автомобила в дупка на пътното платно. При произшествието по лекия автомобил настъпили вреди по предната дясна гума и спойлер. Според вещото лице вредите по автомобила се намират в пряка причинна връзка с механизма на ПТП. Средната пазарна стойност на вредите към момента на настъпване на застрахователното събитие е 405,06 лева.

Относно механизма на деянието са събрани и гласни доказателствени средства-свидетелски показания. От показанията на св. Д. се установява, че през м. април 2022г. същият управлявал л.а. м. “А” по бул. “Ботевградско шосе” в гр. София. Свидетелят

управлявал автомобила в средната пътна лента и извършил маневра, при който навлязъл в съседната- дясна пътна лента, с цел да излезе от бул. "Ботевградско шосе", при която автомобилът попаднал в дупка, намираща се на пътното платно. Свидетелят сочи, че същата не била обезопасена и сигнализирана.

Съдът счита, че на показанията на свидетеля следва да бъде дадена вяра. Същите са последователни, логични, корелират по между си и с обективните данни, съдържащи се в заключението на САТЕ.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема следното от правна страна:

Релевантните за предмета на спора въпроси са наличието на сключен договор за застраховка, механизма на ПТП и причинно- следствената връзка с настъпилите за собственика на лекия автомобил вреди, обезщетени по валидно сключена застраховка "Каско".

В конкретния случай с определение от 20.10.2023г. като безспорно и ненуждаещо се от доказване обстоятелство е отделено съществуването на застрахователно правоотношение между ищеца и собственикът на л.а. м. "А", м. "А6", с рег. № *****, възникнало въз основа на договор за застраховка "Каско Стандарт, с период на валидност 22.10.2021г.- 21.10.2022г.

От събраните писмени доказателства- заявление за изплащане на застрахователно обезщетение, декларация, доклад и платежно нареждане, се установява, че на 14.04.2022г. е настъпило застрахователно събитие- ПТП, за което е платено застрахователно обезщетение.

Съгласно чл. 411 КЗ, с плащането на застрахователното обезщетение застрахователят встъпва в правата на причинителя на вредите, до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне. От анализа на цитираната разпоредба се налага извода, че за възникване на регресното право на застрахователя по имуществена застраховка отговорния за деликта е необходимо да са налице следните три групи юридически факти: от една страна възникнало право на увредения срещу причинителя на вредата на основание непозволено увреждане, вкл. в хипотезите на [чл. 47 - 49 от ЗЗД](#), при които суброгацията на застрахователя също е допустима (така изрично т. 15 от [ППВС № 7/1978 г.](#)), от друга страна, наличие на валиден договор за имуществено застраховане с увредения с период на покритие към датата на настъпване на вредите и на трето място - извършено валидно плащане по него от застрахователя в обезщетение на настъпилите вреди.

В настоящия случай, отговорността на ответника произтича от обстоятелството, че като възложител на работа по смисъла на [чл. 49 от ЗЗД](#) обективно е допуснал наличието на дупка на пътното платно, сама по себе си създаваща опасност за движението по пътищата, която не е отремонтирал или обезопасил. Съгласно разпоредбата на чл. 31 от ЗП, изграждането, ремонтът и поддържането на общинските пътища, публична общинска собственост (чл. 8, ал. 3 от Закона), се осъществяват от общините, като съдържанието на тези дейности е подробно определено в § 1, т. 12, 13 и 14 от Допълнителните разпоредби на ЗП,

включително поддържането на пътищата като дейност по осигуряване на необходими условия за непрекъснато, безопасно и удобно движение през цялата година, с правомощия на кмета на общината (чл. 19, ал. 1, т. 2 от ЗП). Подобна е и разпоредбата на чл. 3, ал. 1 от ЗДвП. В [§ 1, т. 13 и 14 от ПЗР на ЗП](#) е дадена легална дефиниция на дейностите по ремонт и поддържане, а именно: ремонт на пътища е дейност по възстановяване или подобряване на транспортно-експлоатационните качества на пътищата и привеждането им в съответствие с изискванията на движението. Следователно, на ответника е възложено да полага грижа по недопускането и отстраняването на дупки по общинските пътища. Неговата отговорност, като гаранционно-обезпечителна, е обективна: независимо от наличието или липсата на вина, той отговаря за действията или бездействията на работниците, които е натоварил с извършване на възложената работа. От събраните доказателства по делото се установи, че и останалите юридически факти, предвидени в хипотезата на [чл. 411 КЗ](#), са осъществени-увреденият е бил застрахован при ищеца, а последният е изплатил застрахователното обезщетение. Изложеното обуславя извод за основателност на иска и неговото уважаване.

Възражението за съпричиняване на ответника е неоснователно. Съгласно [разпределението](#) на доказателствената тежест, в тежест на ответника е вменено да докаже наличието на виновно поведение на пострадалия, обусловило съпричиняване на вредоносния резултат, каквито в случая не са посочени.

Според чл. 400 КЗ, при вреди на имущество обезщетението не може да надвишава действителната стойност на причинените вреди. Съгласно чл. 15, ал. 4 от Наредба № 24 от 8.03.2006г. обезщетението за вреди на моторни превозни средства се определя по методиката за уреждане на претенции за обезщетение на вреди, причинени на моторни превозни средства, съгласно приложения № 1 – 6. Методиката за уреждане на претенции за обезщетение на вреди, причинени на МПС по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" по Наредба № 24 от 8.03.2006 г. на КФН, съгласно чл. 4 от нея, представлява указание за изчисляване на размера на щетата на МПС в случаите когато обезщетението се определя от застрахователя, на когото не са представени фактури за извършен ремонт в сервиз- в т.см. решение № 52 от 8.07.2010г. по т. дело № 652/2009г. на ВКС, ТК, I т.о.; решение № 109/ 14.11.2009г. по т.д. № 870/2010г., решение № 153/22.12.2011 г. по т.д. № 896/ 2010г.; решение № 209 от 30.01.2012г. на ВКС по т. д. № 1069/2010 г., II т.о., с което на материалноправния въпрос относно за приложимостта на утвърдената с Наредба № 24/ 08.03.2006г. на КФН Методика към имуществената застраховка "Каско на МПС" и значението ѝ за размера на дължимото от застрахователя застрахователно обезщетение е даден отговор, че "Методиката по Наредба № 24/ 08.03.2006г. на КФН не е задължителна, а съставлява указание относно начина на изчисляване на размера на щетата на МПС от застрахователя в случаите, когато на същия не са представени надлежни доказателства(фактури) за извършен ремонт на МПС в сервиз и когато застрахователното обезщетение се определя по експертна оценка. Даденото в този смисъл разрешение важи както за обезщетението по чл. 226 КЗ, така и при иск по чл. 213 КЗ". При изчисляване на обезщетението не следва да се прилага и коефициента на овехтяване. В т.см. решение № 79

от 2.07.2009г. на ВКС по т.д. № 156/ 2009г., I т.о: „Размерът на застрахователното обезщетение се определя в рамките на договорената застрахователна стойност на имуществото, съобразно доказвания размер на претърпяната вследствие застрахователното събитие вреда, който не може да надхвърля действителната стойност на увреденото имущество, определено по пазарната му стойност. При изчисляване размера на обезщетението не следва да се прилага коефициент за овехтяване, тъй като последният е инкорпориран в самата застрахователна стойност”; решение № 6 от 2.02.2011г. на ВКС по т.д. № 293/ 2010г., I т.о. Обезщетението по имуществена застраховка се определя в рамките на договорената максимална застрахователна сума, съобразно стойностния еквивалент на претърпяната вреда, който не може да надхвърля действителната стойност на увреденото имущество, определена като пазарната му стойност към датата на увреждането. Нормата на чл. 400 КЗ във връзка с чл. 203 ал. 2 КЗ във връзка с ал. 4 КЗ, изрично урежда, че когато между страните по застрахователни договор не е уговорено друго, то обезщетението се дължи по действителната стойност на увреденото имущество, като за такава се смята стойността, срещу която вместо него може да се купи друго със същото качество /ал.2/ , т.е по пазарната му стойност. В тази насока ВКС се е произнесъл и в Р № 115 от 9.07.2009 г. на ВКС по т. д. № 627/2008 г., II т. о., ТК и Решение № 209 от 30.01.2012 г. на ВКС по т. д. № 1069/2010 г., II т. о., ТК, постановени по реда на чл.290 ГПК и представляващи задължителна за съдилищата практика на ВКС. Конкретиката на случая сочи, че действителната стойност на увреденото имущество е 405,06 лева, а платеното от застрахователя- 269,49 лева. С оглед това, искът следва да бъде уважен до по- малката от двете суми- платеното застрахователно обезщетение.

Изложеното обуславя извод за основателност на предявените претенции и тяхното уважаване.

Относно разноските:

Съгласно разпоредбата на чл. 78, ал. 1 ГПК, заплатените от ищеца такси, разноски по производството и възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, се заплащат от ответника съразмерно с уважената част от иска. При този изход на делото, право на разноски има ищецът. Същият е представил доказателства, че е направил претендираните разноски и е поискал присъждането им своевременно. В конкретния случай ищецът е направил разноски за държавна такса, депозити за възнаграждение на свидетел и вещо лице, и адвокатско възнаграждение в размер на 792 лева, които следва да му бъдат присъдени.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Столична община, с адрес: гр. София, ул. „М“ № 33, с ЕИК ***** да

заплати на “ЗЕАД БВИГ” АД, с ЕИК *****, сумата 269,40 лева, представляваща платено по застрахователна полица № *****, за настъпило на 14.04.2022г. застрахователно събитие, по повод което е образувана щета № *****, ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на иска- 16.12.2022г., до окончателното изплащане на сумата, на основание чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ вр. с чл. 49, вр. с чл. 45, ал. 1 ЗЗД; сумата 792 лева, представляваща направени пред настоящата инстанция разноси, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му пред Софийски градски съд.

Съдия при Софийски районен съд: _____